

Глава 1

Розпечене сонячне коло мляво повзло за горизонт. Сутінки в цій частині Червоного лісу звично фарбували все навкруги у неприємні криваві тони. Ще один задушливий спекотний день наближався до свого завершення. А повітря стояло важке та сперте, наповнене праним запахом квітучої рослинності.

— Що нас очікує в тих забутих богами руїнах? Чи варто знову ризикувати залишками загону?

Сивий ненавидів цей клятий ліс, остогидлі червонолисті дерева з багряною корою та близькість темряви. Це означало, що його загін знову чекала небезпечна вилазка. Воїн з відмітками лейтенанта королівських рейнджерів на потертих шкіряних наплічниках тихо зітхнув і відійшов від краю схилу, повертаючись до своїх людей.

— Сухарі, сухарі... Треба ж — ще сухарі... і знову, троль їх забирай! — у похідних мішках рився повненький рейнджер з голеною головою. Попри свою пухку фігуру, моторний та спритний.

Білка, головний кухар загону, сподівався знайти у вузлах щось, що урізноманітнить б звичне меню. Хоч його куховарство завжди залишало бажати кращого, інші члени загону практично ніколи не скаржилися. Все ж ліпше хоч якась приготована на багатті гаряча їжа, ніж остогидлі сухарі з водою та в'ялені смужки жорсткого м'яса.

У тіні густої крони червонолисту, що похилилась наче у скорботі, дрімав білявий хлопчина Ості. Він зручно розтягнувся на вовняній ковдрі серед гігантського клубка коренів. Тендітна статура юнака йшла в розріз із його відмінними навичками лучника. І хоча

Ості було на вигляд не більше п'ятнадцяти-шістнадцяти, на королівській службі у ролі рейнджера він провів більше часу ніж дехто старший за нього. Попри похмурі дні служби, хлопчина ніколи не втрачав шансу пожартувати, ну а об'єктами кепкування традиційно ставали бойові побратими, тож спокій у таборі наступав лиш тоді, коли Ості засинав.

Поруч зі схилом, спершись плечем на стовбур засохлого червонолиста, стояв високий рослий Єгер — один з кращих снайперів загону і володар неймовірно кепського характеру: бурчання, зле сопіння, нарікання — це його другі імена. Він, як і до цього Сивий, теж уважно вивчав руїни одного зі стародавніх святилищ тролів, що розкинулись в зеленій улоговині. Навіть на значній відстані обрушені брили споруджень вражали своїми гігантськими розмірами. Єгер ні на мить не сумнівався, що колишні володарі цих будівель дійсно були велетами.

Свого часу весь Червоний ліс належав могутнім троям. Людські історики та книжники мало знали про цей загадковий народ давнини, який встиг лишити за собою настільки значний слід на землях Анлойна. Але численні міфи та легенди, що ширилися з незапам'ятних часів, обіцяли багатства тим, хто доторкнеться до таємниць стародавньої цивілізації. Усі ті, хто мав хоч якусь владу, марили про артефакти тролів, а під кронами червонолиствів давно йшла жорстока та кровопролитна війна.

Уже не перший рік люди билися з роварами, які бажали прибрати до своїх лап «нічийну» територію лісу, а водночас і всі секрети тролів, поховані під долонею безжального часу. Разом із тим, у людських королівств було не більше прав на Червоний ліс, ніж у їхніх супротивників, а тому право на володарювання цими землями вже майже десятиліття вирішувалось у постійних сутичках, засідках і магічних поединках.

Сивий присів на розстелений плащ, кинувши швидкий погляд у бік останнього члена загону. Той сидів на поваленому бурею стовбурі, як завжди осібно від інших лучників. Легка броня підкреслювала його відмінно складену фігуру, широкі плечі, сильні руки. Таких лат не кували в людських кузнях, вони відливали кольором диму і зливалися з прийдешніми сутінками, набуваючи дивного багряного відтінку. Це давало змогу легко маскуватися

у Червоному лісі. Поруч до стовбура засохлого дерева був притулений загрозливий вигляду композитний лук, чиї плечі були оснащені гострими шипами. лейтенанту довелося побачити, як одного разу лучник відбивався цими шипами від ворогів, що підступили надто близько, але подібне видовище було рідкістю. Зазвичай від його стріл не міг втекти жоден ровар.

Не звертаючи уваги на задумливий погляд командира, воїн мирно очищав мисливським ножом жовтуватий плід від шкірки — дикі яблука, що найбільше ростуть у південній частині Червоного лісу, славилися на всі землі Анлоynu своєю гіркою шкіркою й абсолютно нестерпним смаком.

— І як тобі вдається їх їсти? — скривився Білка, на мить відірвавшись від мішків з провіантом. — Ці яблука така гидота.

— Це не яблука, — блиснувши бурштиново-жовтими очима, рейнджер заховав ніж до чохла на поясі за спиною. — Це плід едаар.

— Що? — кліпнув очима кашовар, але будь-якого іншого пояснення не отримав.

Покрутивши очищене «яблуко» в долоні, рейнджер уже збирався посмакувати плід, коли далекий крик стривоженого птаха на мить привернув його увагу. Він випрямився і, звичним жестом відкинувши з лоба попелясто-чорне волосся, поглянув на сутінкове небо та примружився.

Він належав до народу ельфів та відгукувався на прізвисько Фенікс. Сивий не знав, було це справжнє ім'я чи просто якесь прізвисько, утім, ельфські імена — останнє, що цікавило командира. А ще його мало цікавило те, що стрілець належав до темних ельфів, яких в Оттеарі не дуже вітали. лейтенант достеменно не знав, чим, власне, «темні» відрізнялись від «світлих», адже й бачив у своєму житті лише одного Фенікса, проте точно знав, що самі елфи себе так не називають. Для командира рейнджерів мало вагу лише одне — той був чудовим лучником, що стріляє без промаху, майже як казкові лісові духи-мисливці, про яких розповідають дітям на сон грядущий в його рідному селищі, розташованому недалеко від кордонів королівства Оттеар з Червоним лісом.

Ватажок Чорних Стрел, а точніше — купки тих, кому пощастило вижити з двадцяти членів загону за довгий час війни, відкоркував флягу і зробив кілька жадібних ковтків. Керівництво обіцяло

доукомплектувати загін кількома новобранцями та стрільцями з Гарячих Голів, але далі обіцянок все нікуди не заходило. Сивий вважав, що цю кляту частину Червоного лісу треба було вже давно віддати роварам, щоб ті нарешті заткнули свої пельки на кілька десятків років, а не вирізали його хлопців тут, за сотні миль від їхніх рідних домівок. Але війна тривала вже не один рік, і справа була зовсім не в цих червонющих деревах та огидному запахів місцевої рослинності, а в усій території, що належала тролям. Колись вони таємниче зникли, залишивши свої селища та святилища на свавілля роварів і мерзенних коротунів — гоблінів, які примкнули до них.

— І що скаже наш великий всевіда-слідопит? — Єгер обернувся до Фенікса, порушуючи тривалу тишу. Ці двоє ніколи не ладнали, рудий вояка на дух не переносив ельфів. — Скільки можна дупу гріти на одному місці? Коли ми вирушимо?

Темний не вшанував того й поглядом, беручись за дбайливе очищення наступного «яблука».

— Ми вийдемо сьогодні на слід цього клятого роварського загону, або знову даремно витратимо ніч, продираючись крізь темряву в горлянку троля? — Єгер повільно закипав. Він вважав, якби командир довірив вистежити роварів йому, а не темному ельфю, вони вже б давно нагнали та перерізали тварюк, як свиней. І зараз пили б біля багаття, святкуючи відмінну роботу, а не мерзли у нічній хащі. Червоний ліс славився неймовірно холодними ночами незалежно від пори року, і в такий час краще хропіти, завернувшись у вовняні ковдри, аніж сидіти у засідці в обіймах із луком.

— Та годі тобі! Досить вже голосити... — добродушно кинув зі свого лежбища Ості, сонно потягнувся та перевернувся на другий бік. — Я такий чудовий сон бачив...

Єгер щільніше натягнув рукавички для стрільби. Це означало лише одне — затівалася бійка.

— Охолонь! — гаркнув лейтенант, пронизливо дивлячись на вояку сірими вигорілими очима. — Ти добре знаєш: якби не допомога Фенікса, ми б давно вже полягли під цими кривавими кронами.

— Наш загін і так майже мертвий, Сивий! Якого лисого гнома ми взагалі довіряємо наші шкуру цій жовтоокий пиці?!